

# הזה" משכם, כדי למוע אמו לשמוע את החומר האתפרסם בעמודים אלה

את עצמה, תוך חצי שעה, בעירום ובחוסר-כל. לא רק משפחת החשוד — אלא גם משפחות הדיירים האחרים הגרים במיקרה באותו בית. כאן מופעל עיקרון האחריות הקולקטיבית והאשמה הקולקטיבית. כל זה — ללא הליך משפטי. בכנסת סירב משה דיין בפירוש לקבל הצעה לכינון ועדת עירעורים, שתוכל לברר כל מיקרה לפני הציפוף. הדיעה היא כי הפיפוף, דוקא מפני שהוא כל-כך מועז, מהווה גורם מרחיע מאין כמוהו. זה נתון בספק, אבל אין ספק שכל פיפוף מגייס צעירים וצעירות נוספים לשורות המחתרת.

לכל אחת ממאות השוכחות יש סיפור משלה — לעיתים סיפור מועז, לעיתים סיפור עזוב, לעיתים סיפור מדכא. אי-אפשר לדעת, ללא בירור מעמיק, מה מידת האמה בכל אחד מן הסיפורים. הבירור המעמיק, כמובן, אינו אפשרי — כי בשטחים יש מימשל צבאי, שאינו כפוף לביקורת פרלמנרית. לחייב אין חסינות ואין זכויות בשטחים. רק דבר אחד בטוח: הנשים עצמן משוכות עות להוטיין באמת הסיפורים. לכן מדרב נים אותן הסיפורים לפעולה. והפעולה מעלה את המוראל שלהן.

**"נהרוס בית אחרי בית!"**

**המוראל** הזה מפחיע ממש. אין דוגמתו אצל הגברים. הנשים הלוחמות של שכם,



# הנשים הלווחמות

# של שכם

הן זקופות-קומה, חדרות רותקרב. הן מהחתי מצבור עצום של הומר-נפץ. האיש המסמל את "מדיניות היד הקשה" בגדה הוא אלוף-מישנה שאול גבעולי, (המשך בעמוד 26)

מכים את יושביהם. לא פעם יש תקריות ברחוב, ובנות ובנים מוכים קשה. לעיני הנשים מצטיירת תמונה שבה תמיד מתחילים בתקריות היהודים. הן לא רואות, ולא מסוגלות לראות, את הצד השני של המטבע. רוב התקריות התחילו, מן הסתם, בידיית אבן.

וגרוע מכל: פיפוף הבתים. על כך מתהלך כיום בשטחים סיפורים מועזים, ההולכים ונעשים מועזים יותר בהימסרם מאיש ל-איש. בשכם בלבד נהרסו עד כה כ-25 בתים, תחילה פוצצו רק בתים שנמצא בהם נשק, אך כיום מפוצצים בתים של חשודים, שלא עמדו במישפט. הפיפוף נעשה ללא הליך משפטי, בתנאים המבטיחים שגם רוב הרכוש של הדיירים נהרס. משפחה אמידה מוצאת

הנשים משוכנעות כי יקריהן מוכים באכזריות, וכי החשודים נחקרים בעינויים. על כך רוחחים סיפורים רבים בשטחים הר מוחזקים, וכל סיפור צובט את ליבה של אשה אשר בנה או בעלה יושב מזה חודשים רבים במעצר, מבלי שיכלה להיפגש עימה, לראות מה מצבו. מאז החזירה משטרת ירושלים את גופתו של קאסם אל-עקר, שמת במעצר, הפכו שמועות אלה לדאגה לאומית. מבין מאות שובתות שביתת-השבת ב-שכם, אין כימעט אחת שאין לה בן, בעל-אח או קרוב במעצר. ולאחרונה נוספו לכך הבנות — והאמהות חרדות שבעתיים. סיפורים אחרים נוגעים למכות. היילים נרגזים פורצים לבתים, לפי סיפורים אלה,



**הילדה** רפא אלישחשיר, 9, טוענת בצק, כאשר היכו אותה חיילים ורמטו את הבצק. היא פצועה ליד העין ובשפתיים. גם היא טוענת שלא היתה הפגנה כלשהי.

תהיה, היא תהיה פהות קשוחה מאשר כלפי הגברים. לכן צועדות הנשים בראש ויש הסברים נוספים. הנשים, שהן נחות בחברה המסורתית והשמרנית, רואות בפעם הראשונה אפשרות להצטיין. לצעוד בראש, לזום, להוכיח את עצמן. המימשל הישראלי התייחס אליהן בזילזול, כגורם מבוטל. הן מוכיחות לו שכותן עימן.

## סיפורי זוועה ומוראל גבוה

**אך ספק אם יש צורך בחיפוש אחרי הסיבות.** יש סיבה בולטת לעין: הנשים האלה מגיבות על מה שקורה להן. הן מגיבות כנשים, מפני שהן טובלות כנשים.

פעילת הסחר האדום של שכם, הגברת כמ"אל, אשה בגיל העמידה המחזיקה עצמה מיטב, מוסרת את הסיבות הפשוטות. כחמש מאות מבני שכם עצורים. רובם הגדול לא נשפטו, מוחזקים במעצר מינהלי, או לצורך חקירה, במשך חצי שנה, שנת ויותר. כל



**הכלה** ג'מילה ניסאה למונזה חמא"ת, שבועיים אחרי הנישואין נעצר — ומזה 15 חודשים הוא יושב בכלא.

**חולה האסטמה** אמו של עבד'אלקאדר תופיק חסונה, 25, טוענת כי חזרה הבן, הסובל ממחלת אסטמה, נמצא זה החודש השביעי במעצר, עדיין לא הועמד למשפט.